

Arrest

nr. 141 990 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.2. Ter ondersteuning van zijn tweede en huidige asielaanvraag stelt verzoeker dat hij, in tegenstelling tot wat hij beweerde in zijn eerste asielaanvraag, 25 jaar illegaal heeft gewoond in Iran en problemen

kreeg toen hij ontdekte dat hij ongedekte cheques verkreeg van iemand die hem tewerkstelde. Hij vertrok uit Iran toen hij op borg vrijkwam. Ter staving van zijn asielaanvraag legt verzoeker een dvd neer met beeldmateriaal van zijn huwelijk. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker de familie van de persoon die door zijn vader werd vermoord, reden waarom de familie naar Iran vluchtte.

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...) "

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat (i) verzoeker sinds zijn eerste asielaanvraag tot tweemaal toe wijzigende verklaringen aflegde betreffende zijn regio van herkomst, (ii) hij geen enkele verantwoording geeft voor zijn bewuste misleiding, (iii) hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn jarenlange verblijf in Iran samen met zijn familie en geen overtuigend beeld schetst van zijn verblijf in Iran, (iv) de dvd over zijn huwelijk niets wijzigt aan de vaststellingen, (v) geen geloof wordt gehecht aan zijn jarenlange verblijf in Iran, en (v) het geweld in de hoofdstad Kaboel niet aanhoudend is en eerder gelokaliseerd is van aard.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Waar verzoeker stelt dat hij de Belgische autoriteiten niet wilde misleiden, gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij in zijn tweede asielaanvraag niet aannemelijk maakt dat hij 25 jaar in Iran zou hebben gewoond. Voorts kan opgemerkt worden dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat hij er niet in slaagt het motief van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat "zelfs indien dit huwelijk in Iran zou zijn doorgegaan (...) dit allerminst het bewijs (levert) van een langdurig verblijf in Iran", te weerleggen of te ontkrachten. In de mate verzoek nog verwijst naar andere stukken die hij zal voorleggen, kan slechts vastgesteld worden dat tot nu toe geen andere stukken worden ingediend ten bewijze van zijn verblijf in Iran. Bijkomend kan opgemerkt worden dat van de asielzoeker in de eerste plaats mag verwacht worden dat hij middels geloofwaardige

verklaringen aannemelijk maakt waar hij vandaan komt of waar hij 25 jaar illegaal zou hebben verbleven met zijn familie.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Zo verzoeker voorhoudt dat Afghanistan voor hem een onbekend land is, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn langdurig illegaal verblijf in Iran niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten omdat hij een "liedje gezongen" heeft tegen de Afghaanse regering en een van de organisatoren is van de protesten in Brussel.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking en de bestreden beslissing. Zij preciseert dat zij tijdens haar tweede asielaanvraag de waarheid heeft verteld over haar verblijf in Iran gedurende 25 jaar. Verzoekende partij wijst er op dat verschillende asielzoekers zoals in haar geval, namelijk die pas bij een derde, vierde of latere asielaanvraag de waarheid vertellen over hun verblijf in Iran, de subsidiaire bescherming hebben gekregen en dat het beleid dienaangaande voor iedereen gelijk moet zijn. Verzoekende partij stelt dat zij haar uitleg moet kunnen geven over haar verblijf in Iran en zij licht toe dat zij aan haar familie om documenten heeft verzocht maar er nog niet heeft gekregen. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij een DVD heeft ingediend waaruit blijkt dat zij wel degelijk in Iran verbleef – de DVD toont namelijk haar huwelijk in Iran. Tot slot stelt verzoekende partij dat ook rekening dient gehouden te worden met haar

accent en de wijze waarop zij haar taal spreekt, aangezien dit eveneens aantoont dat zij in Iran heeft gewoond.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontcrachten. Zij beperkt zich immers tot het volharden in de nieuwe versie van haar asielrelaas en het verwijzen naar de door haar neergelegde DVD, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen. Zo werd in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld:

“Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft dat u bewust de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden wat betreft uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België tijdens uw eerste asielaanvraag en u nu verklaart de volledige waarheid te vertellen, moet er allereerst worden opgemerkt dat de vaststelling dat u sinds het indienen van uw eerste asielaanvraag tot tweemaal toe wijzigende verklaringen aflegt betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw komst naar België een wezenlijk gegeven vormt bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert.

In de weigeringsbeslissing die het CGVS nam in het kader van uw eerste asielaanvraag werd bovendien opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaarde dat uw familie in 2007 naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel verhuisde omwille van problemen. Bij het begin van uw eerste gehoor voor het CGVS stelden uw advocaat en u echter dat dit een vergissing betrof. Uw familie zou geen vier jaar maar slechts vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan naar Kaboel zijn verhuisd. Het CGVS merkte op dat aan deze bewering geen geloof kon worden gehecht omdat uw verklaringen betreffende de verhuis van uw familie naar Kaboel in 2007 tijdens het gehoor voor de DVZ erg coherent bleken. U verklaarde dit eerst zelf (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). Op de vraag waarom u dan pas zo veel later besloot te vluchten, antwoordde u dat u toen geen geld had, waarmee u dus opnieuw aangaf pas lang na uw probleem effectief uit Afghanistan te zijn gevlucht (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 5). U gaf aan ook uit armoede Afghanistan ontvlucht te zijn. Gevraagd of deze problemen zich voordeden sinds uw verhuis naar Kaboel, gaf u in uw antwoord geen blijk de vraag niet begrepen te hebben en protesteerde u niet tegen de verwoording (vragenlijst cgvs 1ste AA, vraag 8). Uw eerder aangehaalde financiële problemen ontkende u dan weer volledig tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS door te stellen dat jullie genoeg geld hadden om te kunnen vertrekken (cgvs 13.02.2013, p.15). Daarbij werd opgemerkt dat u op de DVZ ook nog stelde dat u in Kaboel sinds een jaar telefonische bedreigingen zou hebben ontvangen wat bezwaarlijk te rijmen viel met een verblijf van vier dagen. Ten slotte merkte het CGVS in haar weigeringsbeslissing op dat u op de DVZ stelde dat u tot 2007 in Salang woonde, dat u de vier jaar voor uw vertrek naar België in Kaboel woonde wegens de onveiligheid in uw dorp en dat u verder als woonplaats van uw ouders een adres in Kaboel opgaf. U heeft tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep aangetekend bij de RVV en voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat u geen enkele verantwoording geeft voor uw bewuste misleiding van de Belgische asielinstanties wat betreft uw regio van verblijf. U stelt dat de smokkelaar het asielrelaas opmaakte dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag opdiste (verklaring meervoudige aanvraag vraag 15). Deze bewering is echter geen verklaring voor de vaststelling dat u uw verklaringen betreffende uw regio van verblijf voorafgaand aan uw vlucht naar België tot tweemaal toe wijzigt gedurende uw asielprocedures. Dat u de Belgische asielinstanties jarenlang zonder zwaarwegende of overtuigende redenen tracht te misleiden over uw regio van herkomst ondergraaft niet alleen de oprechtheid van uw asielaanvragen, maar ook uw algemene geloofwaardigheid dusdanig dat er reeds ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de nieuwe elementen die u aanbrengt in het kader van tweede asielaanvraag.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs voorlegt wat betreft uw vertrek uit Afghanistan en uw voorgehouden jarenlang verblijf in Iran samen met uw familie. U baseert uw nieuwe asielaanvraag louter op twijfelachtige verklaringen en blote beweringen. Gezien de ernstige twijfels bij uw algemene geloofwaardigheid bezitten die onvoldoende bewijswaarde. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan allerminst worden geconcludeerd dat u in onderhavige asielaanvraag een overtuigend beeld schetst van uw verblijf in Iran zodat dit element niet kan worden aanzien als nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De DVD met beeldmateriaal van uw huwelijk wijzigt bovenstaande vaststelling niet. Uit de voorgelegde beelden valt niet af te leiden waar dit huwelijk doorging. En zelfs indien dit huwelijk in Iran zou zijn doorgegaan levert dit allerminst het bewijs van een langdurig verblijf in Iran. Wat bovendien vragen oproept is dat u uw huwelijks – en echtscheidingsdatum niet eens bij benadering kan aangeven (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 12).

Met betrekking tot uw verklaringen over uw jarenlang verblijf in Iran moet dan ook worden gesteld dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht en dat er logischerwijze evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen daar en eventuele problemen bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van uw langdurig verblijf in Iran."

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij misleidende verklaringen heeft afgelegd omtrent haar regio van verblijf en zij haar nieuwe asielaanvraag louter baseert op twijfelachtige verklaringen en blote beweringen, kan de Raad haar beweerde verblijf in Iran gedurende 25 jaar niet als bewezen beschouwen enkel op basis van haar accent en de wijze waarop zij haar taal spreekt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekende partij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en dat zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In de mate verzoekende partij er op wijst dat verschillende asielzoekers zoals in haar geval, namelijk die pas bij een derde, vierde of latere asielaanvraag de waarheid vertellen over hun verblijf in Iran, de subsidiaire bescherming hebben gekregen en dat het beleid dienaangaande voor iedereen gelijk moet zijn, herneemt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke op generlei wijze afdoende worden weerlegd, blijft verzoekende partij hier in gebreke. In de mate verzoekende partij ter terechtzitting nogmaals stelt dat uit de DVD blijkt dat zij huwde in Iran, herhaalt de Raad dat het feit dat het huwelijk van verzoekende partij in Iran plaatsvond nog geen bewijs vormt van haar bewering 25 jaar in Iran te hebben gewoond.

Het loutere gegeven dat er stukken onderweg zouden zijn, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. A. DE LUYCK,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS